

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobkyně **L. V.**, zastoupené JUDr. Michaellem Mannem, advokátem se sídlem Brno, Hlinky 135/68, proti žalované **Komisi pro projednávání přestupků města Kuřimi**, se sídlem Kuřim, Jungmannova 968/75, zastoupené Mgr. Andreou Vovesnou, advokátkou se sídlem Brno, Dvořákova 13, o žalobě na ochranu proti nečinnosti,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna JUDr. Michaela Manna, advokáta, se sídlem Brno, Hlinky 135/68, **s e u r č u j e** částkou 6 800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Zdejšímu soudu byla doručena žaloba na ochranu proti nečinnosti, v níž se žalobkyně domáhala toho, aby soud uložil žalované postoupit podnět žalobkyně evidovaný pod sp. zn. S-MK/14936/92/2006/KPPP příslušnému správnímu orgánu a žalobkyni poučit o tom, o který orgán se jedná. Zároveň žalobkyně požadovala, aby soud určil nezletilému M. V. zástupce z řad advokátů pro zastupování ve věci ponechání dítěte bez dozoru.

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že dne 26.5.2006 předala v Základní škole, Kuřim, Jungmannova 813, před sborovnou třídní učitelce a řediteli syna M. Téhož dne po osmé hodině ranní byla žalobkyně informována, že M. ze školy odešel. Žalobkyně zdůrazňovala, že pracovníci školy odmítli jít jejího syna hledat a o předmětné věci ředitel školy vůbec nevyhotovil zápis. Žalobkyně tak o zanedbání dohledu školou a ponechání svěřeného dítěte bez dozoru informovala Policii ČR, která

tuto věc postoupila žalované. Žalobkyně dále uvedla, že se podáním ze dne 3.3.2014 domáhala ochrany před nečinností žalované u Krajského úřadu Jihomoravského kraje, který vydal dne 17.4.2014 usnesení sp. zn. S-JMK 27104/2014 OSP, v němž uložil žalované, aby „konala“ a konstatoval, že žalovaná nebyla věcně a místně příslušným orgánem. Žalobkyně dále uvádí, že do doby podání žaloby nebyla zřejmá žádná aktivita ze strany žalované.

Žalovaná se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Poukázala na to, že řízení o přestupku bylo odloženo v roce 2006 a nyní žádné „aktivní řízení“ není vedeno.

Zdejší soud se předně zabýval splněním podmínek řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti.

Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. Podle odst. 2 tohoto ustanovení je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

Podmínkou pro úspěšné podání žaloby na ochranu proti nečinnosti dle § 79 s.ř.s. je tedy existence zákonem stanovené povinnosti správního orgánu vydat ve věci rozhodnutí, případně osvědčení. Tato povinnost správního orgánu nastává zahájením řízení, neboť od tohoto okamžiku začínají plynout lhůty k vydání rozhodnutí. Právě existence správního řízení je tedy pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zásadní. Soud dále dodává, že žalobou na ochranu proti nečinnosti se lze domáhat vydání rozhodnutí ve věci samé, nikoliv vydání rozhodnutí procesních či jiné aktivity správního orgánu vedoucí k rozhodnutí ve věci, jak tomu je v případě postupu na ochranu proti nečinnosti dle správního řádu (srov. § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „správní řád“/).

Jak již dříve konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19.8.2009, č.j. 8 Ans 6/2009-83, dostupném na www.nssoud.cz: *„Uložení povinnosti vydat rozhodnutí ve věci ovlivňuje pravomoc soudu. Žalobce se nemůže u soudu úspěšně domáhat uložení povinnosti vydat rozhodnutí o přerušení řízení nebo jiného procesního rozhodnutí. Stejně tak se nemůže úspěšně domáhat ochrany ten, kdo dal podnět k zahájení řízení zahajovanému jinak zásadně z úřední povinnosti. I v případě žaloby podle § 79 a násl. s. ř. s. totiž platí, že se ve správním soudnictví lze domáhat ochrany veřejných subjektivních práv. Podnět stěžovatele přitom v posuzované věci*

nezaložil právo, kterému by odpovídala povinnost žalovaného zahájit řízení. Povinnost vydat rozhodnutí ve věci, jímž se končí řízení před správním orgánem, je logicky spojena s existencí takového správního řízení, tj. se stavem, kdy bylo správní řízení zahájeno, avšak nebylo skončeno“.

Podle § 9 správního řádu je správním řízením postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá.

Není-li tedy žádné správní řízení ve smyslu § 9 správního řádu zahájeno, nelze žalobu na ochranu proti nečinnosti účinně uplatnit.

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala postoupení jejího podnětu věcně příslušnému správnímu orgánu. Ze žádných podkladů, které byly zdejšímu soudu předloženy, však nevyplývá, že by na základě tohoto podnětu bylo zahájeno jakékoli správní řízení, které by stále probíhalo. Naopak, z předložené spisové dokumentace (z přestupkového spisu sp. zn. S-MK/14936/92/2006/KPPP) plyne, že věc byla dne 10. 7. 2006 podle § 66 odst. 3 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odložena, neboť žalovaná neshledala důvod k zahájení řízení o přestupku. To samé ostatně uvádí i žalobkyně v podané žalobě. Byla-li tedy věc odložena proto, že oznámení neodůvodňovalo zahájení řízení o přestupku, je zjevné, že ve věci žádné řízení zahájeno nebylo. Podaný podnět tedy nevedl k zahájení řízení a nezaložil právo, kterému by odpovídala povinnost žalované o jeho výsledku vydat rozhodnutí. Neexistuje-li běžící řízení, nemůže se žalobkyně domáhat vydání rozhodnutí, neboť takovou povinnost správní orgán v tomto případě nemá. Tím spíše se pak nemůže žalobkyně domáhat vydání rozhodnutí o postoupení věci, neboť to není rozhodnutím meritorním (rozhodnutím ve věci). I kdyby tedy běžící správní řízení v daném případě existovalo, nemohla by být žaloba žalobkyně úspěšná, neboť se žalobkyně nedomáhala vydání rozhodnutí ve věci, ale rozhodnutí procesního.

Zdejší soud tak uzavřel, že nejsou splněny podmínky řízení o žalobě proti nečinnosti, neboť neexistuje běžící správní řízení, v jehož rámci by měla žalovaná povinnost vydat rozhodnutí (a žalobkyně se nedomáhá vydání rozhodnutí ve věci samé ani osvědčení), a žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Za této situace nebylo namístě, aby soud ustanovoval zástupce nezletilému M. V.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Žalobkyni byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 3100 Kč za dva úkony právní služby společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba, tedy 6800 Kč; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. prosince 2014

David Raus
předseda senátu